

*Jobb Európát
Kevesebb, de jobb EU-t
Brüsszelnék nem, Franciaországnak igen
Május 25-én szavazzunk hazafiásan
Európánknak erre van szüksége
Közösen sikerrel Európában
Egy Európáért, mely az embereket szolgálja
Jobb Európára van szükségünk
Erőteljesen Európáért*

És sok-sok más ilyen... Míg plakátokat nézegettem, feljegyeztem azt is, hogy „*Kívülből tele optimizmussal*”. Ez a jelszó a soproni sört igyekszik a (sör)választó polgárok figyelmébe ajánlani. Azon gondolkodom, hogy ha a politikai jelszavak közé kevertem volna, észrevette volna-e valaki, hogy nem oda tartozik.

Azt sehol sem látom, hogy a jelöltek mit fognak csinálni (vagy szerintük mit kellene csinálni), ha bejutnak az Európai Parlamentbe. De hát honnan is tudnák?

Amivel ilyen vagy olyan politikusok vadásznak, most már ugyanaz. Kérdés, hogy akiket célba vesznek, azok mások-mások-e. Vagy lényegében azok is ugyanazok? Nem tudni, mert bár lőtávolságon belül tartózkodnak, annyira nincsenek közel, hogy az arcukat is láthassuk, és meg tudjuk különböztetni őket egymástól.

Talán fel kellene keresnem Ljubodrag Szuboticsot, Csekonicsék vadászpuskájának jelenlegi birtokosát. Lehet, hogy ő tudna valamit mondani.

Demus Gábor

TENGERSOK IDŐM LEHETETT

Mikor egyszer hazafelé ballagtam az iskolából,
arra gondoltam, hogyha hazaérek,
ez az egész tortúra semmivé foszlik,
otthonról (valami beigazolódott) derűvel
pillantok vissza majd akkorra,
mikor ezt gondoltam.

Tengersok időm lehetett,
7.45-kor kezdődött az első óra.

De még a vonatgyors nyári szünetek is: belefért
a délelőttbe a korai gyerektévé, majd hogy tejért
vagy kenyérért a boltba (szerdánként felvágottért,
darált húsért, ezeket a '80-as években felénk

csak egy-egy nap terítették a falvakban),
 aztán bunker,
 a bunker halála, a pofozkodás,
 egy-két mentolos szofi (azt úgy tudtuk,
 nem lehet megérezni) a patakhíd alatt (kissé ördögi hely volt,
 ide jött, aki Tarnócon bűnözni akart, nedves gerendák, olajos
 homály, egyszer egy dögöt, egy akasztott kutyát találtunk),
 már anyuék is itt gyűjtottak rá először,

és kongott a harang,

„Játék és muzsika tíz percben”,
Képesújság a megkormolódott lábas alá,
 hogy az asztal múló viaszkos vászna tovább kitartson.
 Ebéd utánra fölmelegedett az Ipoly (melybe még nemhogy kétszer,
 hanem legalább kétszázkétszer léptem bele ugyanúgy, ugyanott),
 már szájkékülésig

lehetett benne vár, western, vizes kabaré.

És még mindig élénk nyílt a késő délután s az este,
 mikor, ha épp nem volt haragban a szomszédos két család,
 sötétbe nyúlón beszélgettek, néha slambuc készült
 vagy szalonnát sütöttünk.

Ha összevesztek, az ablakokban villogott a tévé és korán zártunk,
 akkor terelni kellett az ólba a tyúkokat, amúgy beültek,
 s az utolsó napfényvel lefeküdtünk a hatalmas,
 hűvös dunyhabálnák alá.

Mindenki maga maradt.
 Nagymami (még hatvan sincs) kiment, talán pisilni.

„Te is arra gondolsz, hogy meghalhat Anyu?”
 Az öcsém is arra gondolt.
 Gondolom, a narancsos szürkület fölsejdtette,
 hogy valaminek végérvényesen vége lehet, mert addig
 még nem halt meg senkink (Anyu ekkor barna, filigrán,
 harmincas nő, egyébként is, máig minden ízében eleven).

A FALU AZ IPOLYTARNÓC,

beékelve egy határszegletbe, valaha Losonc vonzásában
élt, ma leginkább Salgótarján felé lélegezne,
ha e megyeszékhely lélegezne.

A falu, valójában az Ipolynak nyúló faluvég,
vissza (néha esténként, jobb híján műholdról) a második
ház, s vissza jó huszonöt éve bent borzongó hűvös van,
lakkozott bútorok, *Szünidei matiné*, olykor elunod
kiskamaszként, akit egyszerre vakít
és vonz a kint, a nyári kert
úgy lobogna, mint tavaly,
s már mégis visszahúzódsz.

A falu, ez a sokáig egyutcás falu ma
mint egy amőba (ahogy a fiatalok
a lehető felé építkeznek) tapodja az utat
a szlovákiai átkelőhöz, meg az Ósleletekhez.

Az Ósleletek egy turisztikai célpont,
egy miocén kori itató, azokkal a jámbor
és kevésbé jámbor állatokkal, amelyek akkor
éltek, mintha csak Afrikában, megcsúszott
egy orrszarvúbébi, és miféle más csordák,
csapatok kövült lábnyoma, három jól
elkülöníthető rétegben, a felső
(értelemszerűen) a legélesebb,
s haladván évezreket lefelé,
egyre elmosódnak.

És Ósleletek még egy EU-s pénzből kiépített
bemutató mozi is, hol e belvíztenger partján
(magát a székbe csatolva) nagyanyámnak,
mint valami virtuális szitakötőnek még volt
szerencséje 4d-ben rezegni. (Bár óvtuk,
legyintgetett, szívbetegsége okán
gondban voltunk, a családdal
midőn mégis kipróbálta.)

És a falu arrafelé van, ahol Nógrádi Sándor partizánokkal *átlépte* (kurzív, mert történetileg ingoványos, hogy tényleg partizánokkal-e, s hogy itt) a határt – ezen alkalomból egy mára lerongyolódott emlékművel –, hová pedig egy nagy, lokális Beatles-generáció (anyuék) vonult iskolaénekelni (nem mellesleg itt ekkor olyan banda volt, akiket Tarjánba, Szécsénybe is hívtak, bulikor Stonest, Illést, Simon és Garfunkelt, mindent nyomtak),

s ahol aztán ez a szelíd és egyszerre vadregényes folyó jó harmincöt éve le lett szabályozva – a *határátlépés* emlékművét áthozták az új meder mellé.

Ám a töltést magyar oldalon máig elhanyagolták, így jó húsz éve a faluvég nyolc-tíz családjának házát (a vízgyűjtő vadabb esőzései és olvadásai után) sűrűn elönti az Ipoly.

Ezek többnyire vályogházak, némelyik félvályog (a tarnóci téglagyár idővel már a falunak is dolgozott), itt-ott téglával toldottak, bővítettek.

Akárhogy is, a víz a vályognak gyilkosa, a fal fölszívja magát, télen a jégkristály porlasztja, elveszti a tartását, a súly alatt beszakad, bedől, s mintha nem is lett volna, eltűnik.